

Список використаних джерел:

1. Соловйов С. Г. Проблеми розвитку електронної демократії в умовах модернізації державного управління України [Текст] : [наук. розр.] / С. Г. Соловйов, В. Г. Даниленко ; за заг. ред. Н. В. Грицяка. — К. : НАДУ, 2012. — С. 48.
2. 2. Smith G. Democratic innovations – Designing institutions for citizen participation [Text] / G. Smith. — Cambridge : Cambridge University Press, 2009. — P. 20.

Новодворська Яна Іванівна

Львівський національний університет імені Івана Франка
студент-магістр

Науковий керівник:

Куліш Інна Михайлівна

Львівський національний університет імені Івана Франка
*кандидат державного управління, старший науковий співробітник,
доцент кафедри економіки та публічного управління*

ОСОБЛИВОСТІ ВЗАЄМОДІЇ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ З ОРГАНАМИ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

Сучасний етап розвитку України характеризується активним процесом децентралізації влади, збільшенням ролі органів місцевого самоврядування у прийнятті ключових рішень та спрямуванням країни до європейських стандартів управління. У цьому контексті особливо важливим стає розуміння взаємодії між центральними і регіональними органами влади.

Відповідно до статті 24 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» органи місцевого самоврядування та їх посадові особи діють лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, передбачені Конституцією і законами України, та керуються у своїй діяльності Конституцією і законами України, а також актами Президента України [1]. Зважаючи на це, найвища посада в державі, Президент України, не лише символізує єдність нації, але і відіграє важливу роль у встановленні діалогу між центром та регіонами. Взаємодія Президента України з органами місцевого самоврядування має ряд особливостей, обумовлених конституційними, законодавчими та практичними аспектами діяльності цих органів в Україні.

Відповідно до статті 102 Конституції України, Президент України є Главою держави і виступає від її імені, є гарантом державного суверенітету, територіальної цілісності України, додержання Конституції України, прав і свобод людини і громадянина [2]. У цьому контексті він, відповідно до своїх конституційних повноважень, має право втручатися у питання місцевого самоврядування, якщо це потребує вищезгаданих гарантій.

Хоча місцеві державні адміністрації, їх голови відповідальні, підзвітні та підконтрольні Кабінету Міністрів України, відповідно до статті 118 Конституції України, голови місцевих державних адміністрацій призначаються

і звільняють з посади Президентом України за поданням Кабінету Міністрів України, також до повноважень Президента належить і скасувати будь-які їх акти [3]. Звідси слідує, що КМУ має неповну можливість формувати свої регіональні команди, оскільки Президент України опосередковує відносини Кабміну з місцевими державними адміністраціями.

Відповідно до статті 1 Закону України «Про правовий режим надзвичайного стану», у випадках настання надзвичайних ситуацій техногенного або природного характеру не нижче загальнодержавного рівня, що призвели чи можуть призвести до людських і матеріальних втрат, створюють загрозу життю і здоров'ю громадян, або при спробі захоплення державної влади чи зміни конституційного ладу України шляхом насильства, Президент має право ввести режим надзвичайного стану, який регулює діяльність органів місцевого самоврядування в тому числі [4]. Таким чином:

– органи місцевого самоврядування можуть отримувати додаткові обмеження в своїх повноваженнях у зв'язку із введенням режиму надзвичайного стану;

– Діяльність органів місцевого самоврядування може перебувати під контролем державних органів або представників Президента, призначених для координації дій під час надзвичайного стану;

– Рішення, прийняті органами місцевого самоврядування під час надзвичайного стану, можуть підлягати додатковому схваленню або контролю з боку центральних органів влади та ін.

Окрім того, відповідно до пункту 30 статті 106 Конституції України, лише Президент України має право вето. Користуючись цим правом, Президент України таким чином може впливати на прийняття законів, щодо діяльності органів місцевого самоврядування в Україні зокрема [5].

Отже, використовуючи свої конституційні повноваження, Президент може істотно втручатися у питання місцевого рівня, забезпечуючи дотримання конституційних принципів, прав і свобод громадян, а також територіальної цілісності та суверенітету держави. Однак, важливо підкреслити, що будь-яке втручання повинно бути обґрунтованим, прозорим і відповідати принципам верховенства права, демократії та прав людини. Тільки така взаємодія може забезпечити гармонійний розвиток України, її регіонів та громад у відповідності до європейських орієнтирів.

Список використаних джерел:

1. Про місцеве самоврядування в Україні: Закон України від 03.08.2023 № 280/97-ВР. Відомості Верховної Ради України. 1997. 25 червня.
2. Конституція України : Закон України від 28 червня 1996 р. № 254/96-вр. Відомості Верховної Ради України. 1996. № 30. Ст. 102.
3. Конституція України : Закон України від 28 червня 1996 р. № 254/96-вр. Відомості Верховної Ради України. 1996. № 30. Ст. 118.
4. Про правовий режим надзвичайного стану: Закон України від 31.03.2023 № 1550-III. Відомості Верховної Ради України. 2000. 16 березня.

5. Конституція України : Закон України від 28 червня 1996 р. № 254/96-вр. Відомості Верховної Ради України. 1996. № 30. Ст. 106.

Пікуль Євген Васильович
Київський військовий ліцей імені Івана Богуна, Україна
полковник

ТЕОРЕТИЧНІ ТА ПРИКЛАДНІ ПІДХОДИ РОЗВИТКУ ПОТЕНЦІАЛУ ПІДРОЗДІЛІВ ТЕРИТОРІАЛЬНОЇ ОБОРОНИ НА МІСЦЕВОМУ РІВНІ

Поряд з ресурсним потенціалом об'єднаної територіальної громади в умовах війни вагоме місце займає розвиток потенціалу підрозділів територіальної оборони. Розвиток, а в подальшому використання потенціалу підрозділів територіальної оборони на місцевому рівні може бути забезпечений шляхом застосування різноманітних шляхів та можливостей. За результатами веб-пошуку, ось деякі з них: збільшення фінансування та забезпечення територіальних сил оборони сучасною зброєю, технікою та комунікаційними системами, посилення підготовки та підвищення рівня професіоналізму територіальних оборонних сил, використовуючи досвід та стандарти НАТО та інших країн-партнерів.

Виходячи з цього, розвиток потенціалу підрозділів територіальної оборони передбачає комплексний підхід, який включає як теоретичну так і практичну складові. Поряд з теоретичним та практичним підходами, вважаю за потрібне виокремити системний, структурний та організаційний підходи.

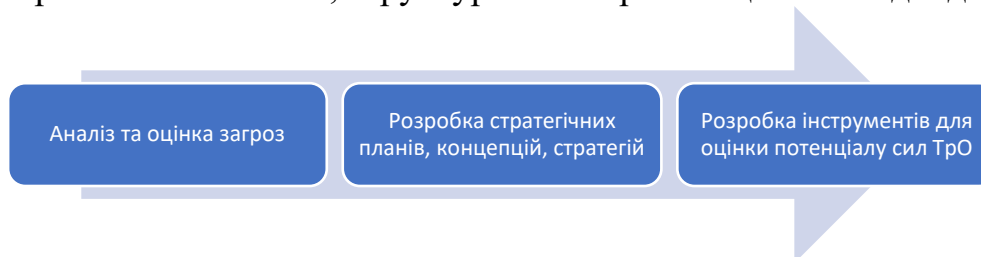

Рис. 1. Теоретичні підходи щодо розвитку потенціалу підрозділів територіальної оборони

Системний підхід є методологією, яка допомагає розглядати об'єкт або проблему як складну систему, що складається з взаємопов'язаних та взаємозалежних елементів. У випадку розвитку потенціалу сил територіальної оборони, системний підхід означає розгляд територіальної оборони як єдину інтегровану систему, яка включає в себе різні аспекти та компоненти, такі як структура, організаційна схема, ресурсне забезпечення, технології, людський потенціал та інше.

Головні принципи системного підходу до розвитку потенціалу сил територіальної оборони включають:

- ✓ *Розуміння взаємодії елементів.*
- ✓ *Врахування контексту.*
- ✓ *Орієнтація на цілі та результати.*
- ✓ *Аналіз ризиків та вразливостей.*